

Beni tanıyor musunuz?
Bu halimle belki biraz zor
tanırsınız...

Oysa ben sizi çok iyi tanıyorum...
Kimbilir kaçınız ocağında yemek
kaynattım, kaç bebeğinizin ilk
banyosunu ısıttım...

Şimdi bir gözucunu bile
esirgediğiniz bu metruk bina kimbilir
kaç yıl çayınızı damledi...?

Oysa eskiden öyle miydi ya...
Bu köşebaşına ilk tuğlalarımı
ördüklerinde sene 1929'du...

Cumhuriyet, bir heyecanın bir
kavganın adıydı. Susuz, yolsuz, ışıksız
bir Anadolu kasabasından, bir
Cumhuriyet Başkenti kurma savaşı
veriyorduk.
Demiryolu hattı boyunca birer ikişer
dizilmiştik... Orman Çiftliği, Traktör
Fabrikası, Gar Binası bir de ben...
Yeni Cumhuriyet'in gurur abideleri
gibi, süpanallah boncukları gibi
dizilmiştik.

Yanım yörem şimdiki gibi kalabalık
değildi. Uzaktan uzağa telsiz telefonun
sesi gelir, ufacık bebeler, yaşlı başlı
nineler millet mekteplerine Türkçe
öğrenmeye giderdi önümden geçerek...

100 bin kiyi ya var ya yoktu koca
kentte...

"Şehre havagazı gelmiş"
dediklerinde de kimse aldırmamıştı. 200
aboneyi zor toplamıştık o zaman. Hiç
unutmam, gazı tanıtmak için Ankaralıların
şehir bahçesinde yerler kazdılar,
yemekler yaptılar.

Tam ziraat mektebine kadar hat
çektiler.

Mavi alev borulara yürüyüp
ocaklardan püskürdü mü hayretle bakardı
herkes... Hele bir de tencereler
fokurdamayagörsün...

Zamanla namım yürüdü. Kentin
demirbaşı, gözbebeğiydim artık. Isınacak
tencere sayısı arttıkça daha çok kömür
atar oldum ocaklara...

Giderek yeni tuğlalardan yeni
ocaklar örüldü...

Neler görmedi ki bu tuğlalar...

Önce Ata'nın ölümünü...

Ankara'yı bir daha hiç öyle yasta
görmedim...

Sonra Cihan Harbini...

En zorlu yıllardı... Almanlarla
ticaret aksayınca Almanya'dan parça da
gelmez olmuş, borular gazsız kalmıştı bir
süre...

Hoş tencerede pişecek aşıta yoktu
ya...

Harpten İngilizler galip çıktı ya...
Harp sonrası onlar da gelip yanıma
yöreme ek binalar kondurdular...
Fırınlara daha güçlü yanar oldu.

Sonra 50'ler, 60'lar geçti...
Etraf binalarla doldu. Camiler,
okullar, evler, tahsisli yollarla
çepeçevre sarıldım. Fırınlara Zonguldak'ın
kömürü, kalabalığa benim gazım yetmez
oldu. Zamanla tüpgaz kamyonları geçer
oldu önümsıra... Sonra fabrikada bir

haber yayıldı: "Doğalgaz gelecekmiş"
diye...

Geldi de... Yeraltında kök salmış
damarlarım, tıkanmış borularım yenilendi
önce. Sonra ta nerelerden davulla zurna
ile gaz geldi.

Herkes pek memnun. Bizim 40 yıllık
Mehmet Usta bile demiş ki, "Çaydanlığı
koyduk mu kaynatıyor. Havagazının isı
yok bunda"...

O zaman anladım ki işim bitti. Bir
sonbahar sabahı fırınlara kömür
atamayavediler. Ocağın homurtusu
duyulmaz oldu. Büyük sayaç durdu. Ateş
tuğlaları soğudu. İşçiler el ayak
çektiler. Gaz jeneratörlerim,
ocaklarım, basınç kompresörlerim,
borularım, demirlerim, sayaçlarım,
musluklarım ve tuğlalarım sustu.

Ankara hafızasını kaybetti... ben,
işimi...

Toros Sokak'ın köşesinde boynubükük
terkediliverdim. Söndüm.

Oysa yıllar yılı "Sönmeyen yurdumun
üstünde tüten en son ocak" diyen marşı
hep üstüme alınırdım. "Tek ocak"
kalacaksa onu da ben tüttüreceğim
derdim.

Şimdilerde ne arayan var ne soran
var.

Çevrede tek tanıdık ses,
demiryolunun tıkırtıları, tren
düdükleri...

Bir de filmciler geldiler
geçenlerde...

Harap halime bakmadan uzun uzun
çekimler yaptılar. Emekli bir fabrikanın
nesi film olur ki?

Onlardan duydum, ya yıkılacak, ya
park olacaktım...

"Havagazı fabrikasının ne havası, ne
gazı kaldı" diye yazmışlar. Yıksalar daha
iyi...

Ama bu park lafını duydum duyalı
içim kıpır kıpır. Geç kalmış bir emekli
ikramiyesi gibi bu haber...
Anrkaralılara soracaklarmış "ne yapalım
bu metruk ihtiyarı" diye...

Söyleyin onlara park yapsınlar.

Çocuklar koşsun kollarımda...

Sönmeden şehrimin üstünde tüten en son
ocak...

Beni tanıyor musunuz?

Bu halimle belki biraz zor tanırsınız...

Oysa ben sizi çok iyi tanıyorum...

Kimbilir kaçınızın ocağında yemek kaynattım,

kaç bebenizin ilk banyosunu ısıttım...

Şimdi bir gözucunu bile esirgediğiniz bu

metruk bina kimbilir kaç yıl çayınızı demledi..?

Oysa eskiden öyle miydi ya...

Bu köşebaşına ilk tuğlalarımı ördüklerinde
sene 1929'du...

Cumhuriyet, bir heyecanın bir kavganın adıydı.
Susuz, yolsuz, ışıksız bir Anadolu kasabasından,
bir Cumhuriyet Başkenti kurma savaşı veriyorduk.
Demiryolu hattı boyunca birer ikişer dizilmıştık...
Orman Çiftliği, Traktör Fabrikası, Gar binası
bir de ben... Yeni Cumhuriyet'in gurur abideleri
gibi, süpanallah boncukları gibi dizilmiştik.

Yanım yörem şimdiki gibi kalabalık değildi.
Uzaktan uzağa telsiz telefonun sesi gelir,
ufacık bebeler, yaşlı başlı nineler millet
Mekteplerine Türkçe öğrenmeye giderlerdi önümden
geçerek...

100 bin kişi ya var ya yoktu kocca kentte...

"Şehre havagazı gelmiş" dediklerinde de
kimse aldırmamıştı. 200 aboneyi ~~kor~~ toplamıştık
o zaman. Hiç unutmam, gazı tanıtmak için Ankaralılara
şehir bahçesinde yerler kazdılar, yemekler yaptılar.
Taa Ziraat Mektebine kadar hat çektiler.

Mavi alev borulara yürüyüp ocaklardan püskürdü mü hayretle bakakalırdı herkes... Hele bir de tencereler fokurdamayagörsün...

Zamanla namım yürüdü Kentin demirbaşı,
gözbebeğiymdim artık. Isınacak tencere sayısı
arttıkça daha çok kömür atar oldum ocaklara...
Giderek yeni tuğlalardan yeni ocaklar örüldü...

Neler görmedi ki bu tuğlalar...

Önce Ata'nın ölümünü...

Ankara'yı bir daha hiç öyle yasta görmedim...

Sonra Cihan Harbi'ni...

En zorlu yıllardı... Almanlarla ticaret
aksayınca Almanya'dan parça da gelmez olmuş,
borular gazsız kalmıştı bir süre...

Hoş tencerede pişecek aş da yoktu ya...

Harpten İngilizler galip çıktı ya... harp
sonrası onlar gelip yanıma yöreme ek binalar
kondurdular... Fırınlara daha bir güçlü yanar
oldu.

Sonra 50'ler, 60'lar geçti... Etraf binalarla
doldu. Camiler, okullar, evler, tahsisli yollarla
tepeçevre sarıldım. Fırınlara Zonguldak'ın kömürü,
kalabalığa benim gazım yetmez oldu.

Zamanla tüpgaz kamyonları geçer oldu önümsıra...
Sonra fabrikada bir haber yayıldı : "Doğalgaz
gelecekmiş" diye...

Geldi de... Yezaltında kök salmış damarlarım,
tıkanmış borularım yenilendi önce. Sonra taa
nerelerden davulla zurnayla doğal gaz geldi.

Herkes pek memnun. Bizim 40 yıllık Mehmet Usta bile demiş ki , "Çaydanlığı koyduk mu kaynatıyor. Havagazının isisi yok bunda"...

O zaman anladım ki işim bitti. Bir sonbahar sabahı fırınlara kömür atmayıverdiler. Ocağın homurtusu duyulmaz oldu. Büyük sayaç durdu. Ateş tuğlaları so ğudu. İşçiler el ayak çektiler. Gaz jeneratörlerim, ocaklarım, basınç kompresörlerim, borularım, demirlerim, sayaçlarım, musluklarım ve tuğlalarım sustu.

Ankara hafızasını kaybetti...ben, işimi...

Toros Sokak'ın köşesinde boynubükük terkediliverdim. Söndüm.

Oysa yıllar yılı "Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak" diyen o marşı hep üstüme alınırdım. "Tek ocak" kalacaksa onu da ben tüttüreceğim derdim.

Şimdilerde ne arayan ne soran var.

Çevrede tek tanıdık ses, demiryolunun tıkırtıları, tren düdükları...

Bir de filmciler geldiler geçenlerde...

Harap halime bakmadan uzun uzun çekimler yaptılar. Emekli bir fabrikanın nesi film olur ki? Onlardan duydum, ya yıkılacak, ya park olacak mışım...

"Havagazı fabrikasının ne havası, ne gazı kaldı" diye yazmışlar. Yıksalar daha iyi...

Ama bu park lafını duydum duyalı içim kıpır kıpır. Geç kalmış bir emekli ikramiyesi gibi bu haber... Ankaralıları soracaklarmış"ne yapalım bu metruk ihtiyarı" diye...

Söyleyin onlara park yapsınlar.

Çocuklar koşsun kollarımda...sönmeden şehrimin üstünde tüten en son ocak...